

Переваги суспільного підходу до вивчення закономірностей інноваційного розвитку полягають насамперед у комплексному характері дослідження інновацій, що прагне до охоплення усіх факторів інноваційного процесу (хоча таке прагнення в деяких випадках призводить до ускладнення або навіть неможливості формалізації багатьох аспектів цього процесу).

Вивчення економічної природи та складу факторів інноваційного розвитку дозволяє прийти до висновку про те, що характерна особливість цього процесу полягає насамперед у наявності чітко виражених циклічних закономірностей здійснення процесів виникнення, відбору, прийняття, впровадження та всілякого поширення інновацій [2, с.110].

Різноманіття концептуальних підходів щодо визначення закономірностей змін економічних циклів в ринкових умовах обумовило наявність великої кількості думок щодо складу та взаємозв'язку факторів інноваційного розвитку.

Інноваційна діяльність стає безперервним процесом формування гнучкого і сприйнятливих до будь-яких змін внутрішнього середовища підприємства, забезпечення якісно нового рівня організації господарської діяльності. Неодмінною умовою вирішення зазначеного завдання є всебічне, повне та збалансоване планування інноваційного процесу відповідно до сучасних вимог забезпечення структурно-інноваційних трансформацій вітчизняної економіки.

1. Бузько І. Р. Стратегічне управління інвестиціями та інноваційна діяльність підприємства / І. Р. Бузько, О. В. Варганова, Г. О. Голубенко. — Л.: Вид-во Схід.-укр. нац. ун-ту ім. В. Даля, 2012. — 176 с.

2. Шипуліна Ю.С. Розвиток теоретико-методологічних засад переходу підприємств на інноваційний шлях розвитку / Ю.С. Шипуліна, С.М. Ілляшенко // Маркетинг і менеджмент інновацій. — 2011. — Т. I, № 4. — С. 103-112.

КОНТРОЛІНГ У СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Мірошніченко Р.В.

Науковий керівник –Волкова М.В., канд. екон. наук, доцент

Однією з причин виникнення кризової ситуації на багатьох українських підприємствах є низький рівень менеджменту. Істотним фактором, який зумовлює ухвалення неправильних управлінських рішень, є відсутність на вітчизняних підприємствах ефективної системи контролінга.

Контролінг можна визначити як систему перевірки того, наскільки успішно підприємство просувається до своєї мети. У випадку відхилень від мети приймаються коригуючі дії [1].

Основна мета контролінгу – орієнтація управлінського процесу на досягнення цілей, що стоять перед підприємством.

Контролінг є принципово новою концепцією в управлінні підприємством, яка здатна забезпечити підтримку внутрішнього балансу економіки підприємства й ефективного його розвитку шляхом формування об'єктивної інформації про витрати та доходи, що дає змогу приймати оптимальні управлінські рішення.

Практика управління ґрунтується на теорії управління. В теперішній час відбувається розділення теорії управління підприємством на декілька напрямів: виробниче управління, організаційне управління, економічне управління, корпоративне управління.

Єдиним загальним критерієм ефективності різноманітної діяльності підприємства є його економічні результати у формі доходів, витрат і капіталовкладень. Співвідношення цих результатів визначає стан економіки підприємства. Таким чином, вирішальну роль в управлінні підприємством грає економічне управління. В теперішній час достатньо гостро стає питання про підвищення ефективності економічного управління функціонуванням підприємства.

Шляхи досягнення цього різноманітні: поліпшення організаційної структури підприємства і його підсистеми управління, розвиток і впровадження в технологію економічного управління сучасних інформаційних систем, розробка і забезпечення персоналу управління необхідним інструментарієм (типовими методами, моделями, документацією для управління), вдосконалення системи обліку і контролю економічної діяльності, поліпшення підготовки кадрів і ін. [2].

Основні задачі системи контролінга полягають в інформаційному забезпеченні орієнтованих на результат процесів планування, регулювання і контролю (моніторингу) на підприємстві, у виконанні функцій інтеграції, системній організації і координації.

Система контролінгу визначає набір показників, які характеризують зміни як внутрішнього, так і зовнішнього середовища, на відміну від фінансового обліку, який відстежує в основному внутрішні зміни в господарській діяльності, та управлінського, який також враховує зміни всередині підприємства і, лише в певній мірі, за його межами.

У реальній практиці стратегічний і оперативний контролінг достатньо тісно взаємодіють один з одним в процесі реалізації функцій менеджменту. Служба контролінга виступає як координатор між управлінням і підрозділами підприємства при розробці стратегічних і оперативних планів, а також здійснює контроль за їх виконанням.

Система контролінга включається в організаційну структуру підприємства і містить задачі, організацію і інструменти контролінга. За-

дача контролінга полягає в „сортванні” наявних складових елементів цілого, перевіріці на їх придатність, доопрацюванні та об'єднання в систему. Найважливішими складовими елементами системи управління, на яку орієнтується робота контролера, є система планування та контролю і система інформаційного забезпечення.

На сьогоднішній день методи контролінгу стають одними з провідних в системі управління сучасним підприємством, оскільки вони здатні забезпечити узгодженість різних аспектів функціонування підприємства, оптимізувати внутрішні ресурси підприємства, підвищити інформованість менеджерів при прийнятті рішень та ін.

1. Контролінг в системі менеджменту: [монографія] / О. Д. Гудзинський; Ін-т підготов. кадрів держ. служби зайнятості України. - К. : ІПК ДСЗУ, 2009. - 225 с.

2. Управління потенціалом конкурентоспроможності підприємств на засадах контролінгу: монографія / В.В. Прохорова, В.І. Чобіток. – Харків: НТМТ, 2012. – 248 с.

СУЧАСНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ТРУДОВИМИ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Невмержицька Т.В.

Науковий керівник – Волкова М.В., канд. екон. наук, доцент

В умовах трансформаційної економіки в нашій країні особливого значення набувають питання практичного застосування сучасного формування і розвитку трудового потенціалу, що дозволяють підвищити соціально-економічну ефективність виробництва підприємств будь-якої форми господарювання. У системі мір реалізації економічної реформи особливе значення приїдається підвищенню рівня роботи з кадрами, постановці цієї роботи на міцний науковий фундамент, використанню накопиченого протягом багатьох років вітчизняного і закордонного досвіду.

Основою функціонування будь-якого підприємства є його ресурсне забезпечення. Трудові ресурси більшою мірою, ніж інші чинники виробництва, визначають стратегічний успіх підприємства, є основою забезпечення його конкурентоспроможності. Виходячи з цього, резерви людського чинника слід розглядати як головні резерви розвитку виробництва. Недостатня увага до людського чинника у підготовці та реалізації господарських рішень, як правило, веде до низького економічного ефекту. Трудові ресурси спроможні створювати матеріальні блага, духовні та інтелектуальні цінності. Трудові ресурси підприємства є головним ресурсом кожного підприємства, від якості й ефективності використання якого багато в чому залежать результати діяльності підприємства і його конкурентноздатності.